

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/67/2017
Identifikačné číslo spisu:	5306206699
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5306206699.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne X.. X. H., bývajúcej v N., zastúpenej advokátom JUDr. Miroslavom Korchom, so sídlom v Humennom, Kukorelliho 1505/50, proti žalovanej Lesné spoločenstvo Kysučné, s.r.o., so sídlom v Makove, IČO: 36 005 843, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom v Čadci, Potočná 2835/1A, IČO: 36 866 849, o zaplatenie 1 493,73 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 4 C 118/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2016 sp.zn. 8 Co 265/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí štvrtým rozsudkom z 24. marca 2016 č.k. 4C/118/2007-453 žalobu žalobkyne zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 1064,27 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet jej právneho zástupcu. Súd mal za preukázané, že žalobkyňa žiadala nájomné - zmluvný nárok na základe nájomnej zmluvy zo 4. januára 2000 za rok 2004 vo výške 45 000 Sk (1 493,73 €) s príslušenstvom za nájom spoluvlastníckych podielov získaných od F. H. darovacou zmluvou W. z 19. septembra 2000, zavkladovanou na Správe katastra D. 13. novembra 2000 pod číslom W.. V súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí (§ 226 O.s.p.), ktorý nevyhodnotil podania žalobkyne ako procesné návrhy na pripustenie zmeny žaloby, súd prvej inštancie o pripustení zmeny žaloby nerozhodoval. Dospel k záveru, že nájomná zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou dňa 4. januára 2000 je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 123 a § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). V čase uzavretia nájomnej zmluvy žalobkyňa nebola vlastníčkou predmetu nájmu (žalobkyňa uzatvorila nájomnú zmluvu skôr, ako nadobudla vlastnícke právo k predmetu nájmu darovaním), preto podľa § 123 OZ nemohla disponovať s predmetom nájmu. Keďže žalobkyňa ako nevlastníčka nehnuteľnosti uzavrela nájomnú zmluvu, je tento právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s kogentným ustanovením § 123 OZ, nakoľko nikto nemôže previesť na iného viac práv, než

sám má. Absolútnu neplatnosť právneho úkonu posúdil súd ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. 4. januára 2000. Taktiež nemohlo prísť k obnove neplatnej nájomnej zmluvy podľa § 676 ods. 2 OZ, keďže nájomná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Žalobkyni na základe neplatnej nájomnej zmluvy nevzniklo právo na zaplatenie nájomného podľa § 671 ods. 1 OZ. Mal za to, že žalobkyňa tak v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala základný predpoklad pre úspech v spore, a to platnú nájomnú zmluvu za sporné časové obdobie. Súd tak žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu nedostatku jej aktívnej vecnej legitímácie na vymáhanie zmluvného nároku - nájomného na základe neplatnej nájomnej zmluvy. V zmysle pokynu odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie vysporiadal aj s otázkou alternatívneho uplatňovania nároku. Dospel k záveru, že v danej veci sa nejedná o alternatívny ani eventuálny petit, keďže žalobkyňa v žalobe žiadala iba zaplatenie nájomného za sporné časové obdobie. Pokiaľ žalobkyňa žiadala priznať plnenie nielen titulom nájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou, ale aj titulom nájomnej zmluvy medzi F. H. a žalovanou, titulom postúpenej pohľadávky F. H. na nájomné na základe dohody o postúpení pohľadávky, titulom bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájomného, titulom užívania podielu žalovanou, titulom nájomného po F. H. ako právna nástupkyňa na základe darovacej zmluvy, titulom postúpenia pohľadávky z 5. januára 2003 F. H. na žalobkyňu, dospel k záveru, že nešlo o návrh s eventúalnym, či alternatívnym petitom, pričom ustálil, že sa jedná iba o alternatívne právne posúdenie totožného skutkového stavu. Mal za to, že výsledok dovolacieho konania v konaní vedenom pod sp.zn. 6 C 648/2001 neovplyvní neplatnosť právneho úkonu z dôvodu, že v čase uzavretia nájomnej zmluvy nebola vlastníčkou. Avšak uzavrel, že určenie neplatnosti darovacích zmlúv v konaní vedenom pod sp.zn. 6 C 648/2001 by bol ako ďalší dôvod neplatnosti nájomnej zmluvy, nad rámec neplatnosti vyslovenej v tejto veci. Znamenalo by to, že žalobkyňa vôbec nebola vlastníčkou nehnuteľností. Sporná nájomná zmluva tak bude neplatným právnym úkonom bez ohľadu na výsledok dovolacieho konania v uvedenej veci. K tvrdeniu žalobkyne, že nadobudla aktívnu legitímáciu na vymáhanie zmluvného nároku v zmysle odstúpenia od darovacej zmluvy z 20. júna 2013, kde v bode I/1 účastníci uzavreli dohodu, že úžitky z nehnuteľností odo dňa odstúpenia patria žalobkyni, uviedol, že keďže bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti darovacích zmlúv, bolo potrebné vychádzať zo záveru, že neplatné je aj odstúpenie od týchto zmlúv. Podľa názoru súdu prvej inštancie odstúpenie od darovacej zmluvy nemalo právnu relevanciu k predmetu sporu. Z neplatného právneho úkonu odstúpenia od darovacích zmlúv nemohla žalobkyňa nadobudnúť aktívnu legitímáciu k vymáhaniu nájomného. K uplatňovaniu nároku z titulu postúpenia práva na nájomné F. H. na žalobkyňu uviedol, že menovaný mohol na žalobkyňu postúpiť iba právo na zaplatenie nájomného na základe nájomnej zmluvy medzi ním a žalovanou. Predmetom tohto konania je však právo na zaplatenie nájomného na základe nájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou, preto postúpenie nájomného z F. H. na žalobkyňu nemá právnu relevanciu k predmetu sporu. Žalobkyni tak nesvedčí aktívna legitímácia k vymáhaniu nájomného na základe zmluvy o postúpení pohľadávky. Súd zároveň dospel k záveru, že tvrdenia uvádzané žalobkyňou v žalobe nemožno posúdiť ako bezdôvodné obohatenie, pretože žaloba neobsahuje tvrdenie o neplatnosti, resp. neexistencii platnej nájomnej zmluvy, nárok je uplatnený ako zmluvný nárok - nájomné. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 29. novembra 2016 sp.zn. 8Co/265/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil uzavretú nájomnú zmluvu ako absolútne neplatný právny úkon. Žalobkyňa v čase uzatvorenia nájomnej zmluvy nebola spoluvlastníčkou nehnuteľností, ktoré boli jej predmetom (spoluvlastníčkou sa stala až 13. novembra 2000 kedy bol povolený vklad do katastra nehnuteľností W.), a nepreukázala ani iné právo, ktoré by ju oprávňovalo na uzatvorenie nájomnej zmluvy. Odvolací súd sa v tejto časti v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Za dôvodnú považoval námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie mal nárok posúdiť, či na základe vymedzeného skutkového stavu nemožno žalobkyni priznať nárok z iného titulu, napr. titulu bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že priznať žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spojený s užívaním nehnuteľností v jej spoluvlastníctve žalovanou, by však bolo možné len za predpokladu, že by žalobkyni svedčilo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v rozhodnom období, t.j. v roku 2004. Dospel k záveru, že na základe vykonaného dokazovania a ním preukázaného skutkového stavu ku dňu vyhlásenia napadnutého rozhodnutia, nebolo možné žalobkyňu považovať za vlastníčku predmetných nehnuteľností v rozhodnom období (v roku 2004). Aj keď

žalobkyňa bola v roku 2004 zapísaná ako podielová spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností na základe darovacej zmluvy W., účastníci darovacej zmluvy od tejto odstúpili dohodou zo dňa 20. júna 2013, a to s účinkami ex tunc (t.j. od počiatku). Žalobkyňa tak nemožno považovať za spoluvlastníčku predmetných nehnuteľností, za užívanie ktorých žiadala nájomné, resp. bezdôvodné obohatenie. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalobkyňa následne nadobudla vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na základe novej darovacej zmluvy zavkladovanej 26. júna 2013 pod W., keď na základe tohto právneho úkonu možno žalobkyňu považovať za vlastníčku nehnuteľností až od 26. júna 2013. Odvolací súd vyhodnotil ako neurčité ustanovenie dohody o odstúpení, podľa ktorého mali úžitky z nehnuteľností prináležať žalobkyni. Odvolací súd zároveň tento nárok považoval ako nárok uplatnený na inom skutkovom základe, než bol žalobou uplatnený nárok; taktiež vyhodnotil aj uplatnenie nároku na základe postúpenia pohľadávky voči žalovanej žalobkyni jej právnym predchodcom. Keďže žalobkyňa nepodala riadny návrh na pripustenie zmeny žaloby, súd boli viazaný skutkovým stavom vymedzeným v žalobe. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil

so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

3. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietala, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu v tomto konaní, ktorým bol viazaný, ale sa priklonil svojvoľne k právnemu názoru odvolacieho súdu vysloveného v inom konaní. Poukázala aj na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky však svojím rozhodnutím z 29. marca 2016, sp.zn. 6 Cdo 157/2014 (v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 6 C 648/2001) zrušil zmeňujúci rozsudok Krajského súdu v Žiline z 9. júla 2013 sp.zn. 5Co/479/2012 a bol toho názoru, že právny názor odvolacieho súdu o absolútnej neplatnosti darovacích zmlúv nebol správny. Odvolací súd nevzal uvedené zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu do úvahy a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, pričom poukázala na to, že súdy dospeli k nesprávnemu záveru o nedostatku jej aktívnej vecnej legitímácie. V dovolaní zároveň namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne ako nedôvodné odmietol, prípadne zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto je potrebné ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle §

419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že žalobkyňa v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietala, že súd prvej inštancie v rozsudku nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v rozhodnutí, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie, a ktorý bol pre súd prvej inštancie záväzný v zmysle § 226 O.s.p.

12. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie sa riadil závermi odvolacieho súdu vyslovenými v zrušujúcom rozhodnutí (§ 226 O.s.p.) a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nimi aj riadil a podrobne zaoberal. Podrobne zdôvodnil, prečo sa vo veci nejedná o alternatívny či eventúálny petit, prečo žalobkyni neprináleží aktívna vecná legitimácia ani na základe ostatných ňou uvádzaných dôvodov a vysporiadal sa aj s otázkou, prečo nie je možné vec právne posúdiť aj z hľadiska bezdôvodného obohatenia. Následne dovolací súd v rámci odvolacieho konania dospel k záveru, že vec je potrebné posúdiť aj z hľadiska, či v danej veci nie je možné priznať žalobkyni nárok titulom bezdôvodného obohatenia a vec v zmysle uvedeného aj právne posúdil, pričom dospel k záveru, že žalobkyni neprináleží aktívna vecná legitimácia ani v tomto prípade.

13. Dovolací súd uvádza, že žalobkyňa mala možnosť namietat rozhodnutie súdu prvej inštancie v riadnom opravnom prostriedku. Žalobkyňa túto možnosť využila a uplatnila svoj vplyv na konanie podaním odvolania. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa s námietkami žalobkyne, ktoré hodlala predostrieť, v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vyporiadal (navyše dovolací súd dospel k záveru, že vec je potrebné posúdiť aj z hľadiska, či v danej veci nie je možné priznať žalobkyni nárok titulom bezdôvodného obohatenia a vec v zmysle uvedeného aj právne posúdil). Dovolací súd poukazuje na to, že v danej situácii žalobkyňa už cestou riadneho opravného prostriedku dosiahla sledovaný účel, jej tvrdenie o porušení práva na spravodlivý súdny proces nemá tak žiadne opodstatnenie (k tomu porovnaj m. m. R 39/1993).

14. Žalobkyňa v súvislosti s uvedenou vadou (§ 420 písm. f/ CSP) namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

15. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladala (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení noviel, účinný do 30. júna 2016, ďalej len O.s.p.), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne a v tomto zmysle môže nepreskúmateľné rozhodnutie, dosahujúce uvedenú intenzitu, v sebe absorbovať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Žalobkyňa tak neopodstatnene namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v oprávnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s vadou podľa § 420 písm. f/ CSP namietala, že k uvedenej vade došlo v dôsledku nesprávneho právneho záveru súdov nižšej inštancie v otázke jej aktívnej vecnej legitímácie v konaní, najvyšší súd už v rozhodnutí R 34/1993 vyslovil, že otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna). Záver odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa nie je v konaní aktívne legítimovaná predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. aj R 24/2017).

20. Dovolateľka v dovolaní zároveň vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa

odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Po preskúmaní predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle § 421 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

21. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*), dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

22. V danom prípade sa žalobkyňa žalobou podanou na súde prvej inštancie 29. decembra 2006 domáhala zaplatenia sumy 45 000 Sk, t.j. 1 493,73 € (neberúc do úvahy príslušenstvo uplatnenej pohľadávky). Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby bola 7600 Sk, t.j. 252,27 € (§ 1 písm. b/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 540/2006 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy), desaťnásobok tejto sumy je 2 522,70 €. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa teda týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby (1 493,73 € < 2 522,70 €). Prípustnosť dovolania žalobkyne je tak v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP vylúčená.

23. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 CSP a ani podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.